

natuur dan dit bij koningin Emma het geval was. Ooit was de verlovings tusschen beiden bijna afgesprongen toen de koning hoorde dat prinses Emma zich met dames, onder wie van mindere stand, in het miniatuurvorstendom bezighield met het naaien van kleren voor behoeftige kinderen. Die omgang en dat werk druisten in tegen de hoogheid van het koningschap, waarvan Willem III ondanks zichzelf nogal overdreven opvattingen had. Opvattingen die door Emma echter serieus werden genomen en daarom had zij zich gehaast - meer uit tact dan uit overtuiging misschien - haar gedrag onmiddellijk aan te passen⁷).

Ondanks het al-te-menselijke van deze koning bleek tijdens de debatten in de Tweede Kamer over de erfopvolging, dat men de monarchie in Nederland vooral gebonden zag aan het Huis Oranje-Nassau. De neiging om een verre bloedverwant uit het buitenland te laten komen om die hier met koninklijke waardigheid te bekleden was gering. Door het afsterven in korte tijd van alle mannelijke troonopvolgers, de laatste, prins Alexander, in 1884, werd de voortzetting van de monarchie toch afhankelijk van het tweede huwelijk van de koning. Wilhelmina, het enig kind dat uit dit huwelijk is geboren, en ook Emma's kleindochter Juliana zijn lang de enige schakels geweest die de voorbije geslachten van een bijna uitgestorven Huis Oranje-Nassau met die van de toekomst verbonden. Ruim vijftig jaar is de dynastie door de dunne draad van telkens één vrouwenleven in stand gebleven.

Het huwelijk van Willem en Emma werd in voor een Nederlandse koning bescheiden ambiance gesloten in de slotkapel van Arolsen op 7 januari 1879. Toen het koninklijk paar enige dagen later per trein naar Nederland kwam moesten de officiële feestelijke ontvangsten al gauw worden uitgesteld door een sterfgeval in de familie. Op 13 januari stierf prins Hendrik, de broer van de koning, bijgenaamd 'de Zeevaarder'. Hij zou nog wel samen met Willem III en hun beider jonge echtgenoten in Amsterdam officieel zijn ontvangen. Voor koningin Emma geen leuk begin. In Rotterdam waren de kranten die dagen met rouwranden omgeven. Prins Hendrik, die beschermheer was van de Koninklijke Yacht Club en van het Korps Koninklijke Scherpschutters, was hier erg gezien geweest. De uitgestelde plechtige ontvangsten in Amsterdam en Den Haag vonden in april plaats. Op de 30ste waren er ook Rotterdammers bij de plechtigheden betrokken, en niet de eersten de besten. Het Korps Koninklijke Scherpschutters, een in 1867 opgericht keurkorps van vrijwillige schutters, had als erewacht dienst